

lempelig paa den. Den sidste ærede Taler fremdrog det Forslag, som er fremkommet i Landstinget. Det er ogsaa min Opfattelse her som paa andre Punkter, at det er fornuftigere, mere formaalstjenligt og ogsaa mere humant at gaa frem med mindre Skridt, naar de blot ere sikre, ramme sikkert og ikke i Flæng. Jeg for mit Vedkommende kunde gaa med til et Forslag som det i Landstinget fremkomne, jeg kunde gaa betydelig videre, naar det kan konstateres, at man ikke rammer i Flæng. Naar Sagen hviler paa grundige Undersøgelser, er det mig aldeles ligegyldigt, om Udgifterne blive store eller smaa; men det forekommer mig ikke rigtigt, efter hvad der foreligger, at gaa saa vidt. Jeg for min Part vil da ikke være med dertil. Jeg vil imidlertid som den sidste ærede Taler ønske at Sagen maa komme i Udvalg og der faa den Bearbejdelse, hvortil den forekommer mig i høj Grad at trænge.

Jusfitsministeren (Rump): Den Opgave, som de ærede Forslagsstillere have stillet sig, er meget sympatetisk, den gaar jo ud paa at søge at raade Bod paa de store Ulykker, som denne Sygdom fører med sig, der er saa stærkt udbredt i vort Land. Efter de foreliggende Oplysninger kan man regne med 5—6000 Dødsfald om Aaret. Hvor mange Procent det er af samtlige Dødsfald, har jeg ikke undersøgt, men naar man tager Hensyn til, at det er $\frac{1}{4}$ pCt. af Befolkningen, der aarlig ribes bort af denne Sygdom, turde det vel være henad 10 pCt. af samtlige Dødsfald. Derfor vilde det være faare priseligt, om man kunde finde Vej til at indskrænke dette Onde; men saa priseligt som det er, lige saa vanskeligt tror jeg det er at lovgive paa dette Omraade. Jeg tror overhovedet, at det er ugørligt at ville forsøge paa eet Slag paa en hel Mængde Punkter at raade Bod paa de Ulykker, som følge med denne Sygdom. Selv om Forholdet maatte være det — hvad jeg ikke tror det er —, at Lægerne paa dette Punkt have sagt deres sidste Ord, at man nu vidste fuldstændig Bested med denne Sygdoms Sammenhæng, hvorledes det har sig med Spiren, hvorledes det forholder sig med Smitten med videre, vil det, naar man kommer til den praktiske Gennemførelse, vise sig at være ganske overordentlig vanskeligt at lovgive. Vil man naa fremad, tror jeg, det maa gælde om, som den sidste ærede Taler sagde, at gaa frem med smaa Skridt. Det maa være Lægestanden, Lægeautoriteterne navnlig, som maa gaa i Spidsen herfor, støttet af andre Autoriteter, saaledes at man samler det for-

nødne Materiale og saa omhyggelig vejer, hvad der kan gøres og derefter bør gøres, ligesom man ogsaa maa tage Hensyn til Omkostningsspørgsmaalet. Saa tror jeg nok, man kan naa fremad, men jeg tror ikke, at et saa omfattende Forslag som dette egner sig til at lægges til Grund for en Forhandling i saa Henseende. Denne Sygdom har jo en ganske ejendommelig Bestaffenhed i Sammenligning med andre smitsomme Sygdomme, navnlig med dem, der behandles i Epidemiloven af 1892. Denne Lov handler om smitsomme Sygdomme, som komme i Ny og Næ, være en Tid og høre saa op. De, som angribes af disse Sygdomme, ere jengeltiggende for en Tid, det er, altsaa Individuer, som lettere kunne finde sig i de Indskrænkninger i deres Frihed, som Forholdene føre med sig. Naar de ere Refonvalescenter, varer Refonvalescensen ikke ret længe, og naar den er afsluttet, er Smittefaren dermed forbi. Men ganske anderledes er det med Lungesvindset. For det første have vi den her i Landet til Stadighed, den omfatter en meget stor Del af Befolkningen, og der dør aarlig 5—6,000 af denne Sygdom. Vi kunne altsaa tælle dem, der ere angrebne af denne Sygdom og angrebne paa et saadant Stadium, at de efter Erfaringen ere smittefarlige, i Titusinder, og det er Individuer, som særdes omkring i Samfundet og have ganske den samme Ret til at særdes frit omkring som alle andre Individuer. Hvorledes det har sig med Smittefarligheden, skal jeg ikke komme ind paa, men det ejendommelige for disse Individuer er, at det ikke drejer sig om en kortere Tid. Hos nogle udvikler Sygdommen sig i kort Tid, og saa dø de; men hos andre har Sygdommen et langt Forløb. De gaa omkring med den, saa kommer der en Tid, hvor de blive angrebne, og saa atter en Hviletid; de kunne gaa med Lungetuberkulose, endog saa spytte op, indtil de blive gamle Mennecker. Der ved faar Forholdet en helt anden Karakter, man kommer da til det vanskelige Spørgsmaal, hvorledes man skal stille sig over for disse Individuer, der have Ret til at særdes i Samfundet. At man ikke desto mindre tager fat paa Opgaven og søger at naa saa langt som muligt, er ganske i sin Orden. Naar det ikke er stet tidligere, ligger det ganske sikkert i, at man, saa længe Videnskaben samlede, stod aldeles magtesløs over for dette Onde. Overhovedet er hele vor Lovgivning om Samfundsmagtens Bekæmpelse af de epidemiske Sygdomme af en ny Dato. Saaledes ogsaa her, men man har nu taget fat paa Opgaven, og det er Lægeautoriteterne, der gaa i Spidsen. Det er